

Titel: Kapitel XXX.

Citation: "Kapitel XXX.", i *Proceskommissionen af 1892. Offentliggjort 1899*. Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/catalog/jura-texts-r04-shoot-chptrd1e35168/facsimile.pdf> (tilgået 04. august 2024)

Anvendt udgave: *Proceskommissionen af 1892. Offentliggjort 1899*

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

deretter paaanes og de paagældende Afgørelser som forudgaaende kunne bringes frem til højere Rets Prøvelse sammen med selve Dommen —

- 4) Kendelser og Beslutninger, der indeholde en Afgørelse for Parterne, uden selvstændig Betydning, men derimod af Betydning for Sagens videre Gang, og som disse ønske ændrede, inden Dom falder. Hertil kommer saa endvidere som Genstand for Kæremeaal
- 5) Domme, forsaavidt de indeholde Afgørelse af Omkostningsbørgsmaalet (§ 401) eller paalægge Kætergangs-bøder (§ 405) og
- 6) Kendelser vedrørende en Doms Fuldbærelse (jfr. § 385, 1ste Stykke).

Paa den anden Side gør Udvalget med Hensyn til enkelte Kendelser udtrykkelig Undtagelse fra Kære-Adgangen (jfr. nedenfor under 5).

Udelukkede fra at gøres til Genstand for Kæremeaal ere hersefter

- 1) alle Domme, saavel Realitets- som Afvisningsdomme, alene med de i §§ 401 og 405 nævnte Undtagelser,
- 2) Beslutninger, der ikke anførte Parternes eller Tredjemands retlige Stilling under Sagen (f. Eks. Beslutning om, hvilke af flere hver for sig kompetente og habile Dommere der skulle fungere i den enkelte Sag, hvornaar et Ting skal begyndes og sluttes etc.),
- 3) Kendelser og Beslutninger, der kun have Betydning for Parterne som Led i den hele Sags-Behandling, naar denne alt er bragt til Ende ved Dom.
- 4) Kendelser og Beslutninger, der have selvstændig Betydning for Parterne, naar disse alt have paaanført den Dom, forud for hvilken saadanne Afgørelser ere truffet, og
- 5) de fra Kæremeaal udtrykkelig undtagne Kendelser og Beslutninger (jfr. Paragraffens 2det og 3dje Stykke, samt §§ 16, 39, sidste Stykke, 90, 96 in fine, 97 in fine, 260 in fine, 363 og 382, 4de Stykke).

Naar Paragraffen taler om „Enhver, overfor hvem Beslutningen indeholder en Afgørelse“, er dette ganske vist et Udtryk, hvis rette Forstaelse efter Omstændighederne kan forvolde Tvivl. Dog har man ment, at det noget stærkere end det i det tidligere Forslags § 408 brugte Udtryk „Enhver, som . . . antager sig krævet i sine Rettigheder eller hindret i Opfyldelsen af sine Pligter“ betoner, hvad det kommer an paa, nemlig om Afgørelsen efter res judicata-Princippet er bindende for den paagældende. Den

Husbond, hvis Tyende er tilpligtet at møde for Retten, kan saaledes vel mene sig krævet i sine Rettigheder, men bør dog aabenbart ikke kunne paalægge Rettens Beslutning desangaaende, lige saa lidt som den, der formener at være Ejer af en Ting, som er beslaglagt, medens den befaandt sig i en andens Besiddelse, uden videre kan paalægge Beslaglæggelsesbeslutningen; derimod vil han først have at fremsætte en Begæring om Tingens Tilbagelevering i Henhold til § 141, og kan, hvis dette ved Kendelse nægtes ham, paalægge denne Kendelse.

Paragraffens 2det Stykke indeholder en Angivelse af, hvilke af de under Domsfor-handlingen eller dennes Forberedelse affaate Kendelser der kunne paalægges og hvilke ikke, der er mere specificeret og derfor formentlig tydeligere, end Tilfældet var med det tidligere Forslags § 416, 1ste Stykke, jfr. § 417. De Tilfælde, hvor Afgang til Kære har særlig Hjemmel i Loven som Undtagelse fra den her omhandlede almindelige Regel, ere de i §§ 16, 2det Punktum, § 39, 5te Stykke, 2det Led, og § 59 omhandlede.

At Reglen i Paragraffens 3dje Stykke ikke fandtes i det tidligere Forslag, er ovenfor nævnt. Reglen synes i øvrigt om ikke selvsølgelig, saa dog høist naturlig.

§ 350.

Reglen i 1ste Stykke er nødvendig, naar Kæremeaallet skal oplyde sin Bestemmelse, da i mange Tilfælde Klagen netop maa antages at ville gaa ud paa, at den underordnede Ret har truffet sin Afgørelse, uden at give den Paagældende tilstrækkelig Vistighed til at oplyse de Momenter, hvorpaa han støtter sin Paastand om Afgørelsens Urigtighed.

Kapitel XXX.

Genoptagelse.

At en i Anledning af en formentlig begaaet Forbrydelse foretagen Undersøgelse, der paa et Stadium, hvor endnu ingen bestemt Person stod som Sigtet, er opgivet som i alt Sald foreløbig haabløs, kan optages igen, naarjomhelt man mener at kunne føre den videre med bedre Haab om et Resultat, er selvsølgelig. Ligeledes falder det af sig selv, at den Omstændighed, at nogen, som ikke var besøjet til at paaatale, har rejst Sag — være sig nu, at denne Sag er endt med Rejsindelse eller er standstet paa et tidligere Trin — ikke kan være den, hvem Paataalen

tillkommer, til Hindrer for at rejse en ny Sag. Naar de i saa Henseende givne Regler i det tidligere Forslags §§ 420 og 421 her ere ubeladte, er det derfor kun, fordi det er anset for overflodigt at udtale noget herom. Endvidere fortaar det sig ligeaa vel af sig selv, at, naar en Sag er afvist af formelle Grunde (f. Eks. urigtigt Værneting), kan den indbringes paany med Undtagelse af den vedkommende formelle Fejl, medens paa den anden Side en Afvisning fra den dommende Ret af retlige Grunde, hvori intet kan ændres (jfr. § 228, Nr. 3), ligeaa vel som en Frifindelse (jfr. §§ 241 og 297) ubetinget affætter al videre eller fornyet Forfølgning, saa længe den paagældende Afgørelse staar ved Magt. Endelig er det allerede i § 212 foreskrevet, at naar Overanklageren har frafaldet en af ham begyndt Forfølgning, kan dog den overordnede Myndighed beslutte, at Sagen alligevel skal fortsættes, dog at saadan Fortsættelse maa finde Sted inden 2 Maanedre efter Frafaldet. Om den Adgang, der iøvrigt bør være til at genoptage en en Gang standset, frafaldet eller tilendebragt Forfølgning, handles i nærværende Kapitel, der i Hovedsagen stemmer med det tidligere Forslags 6te Afsnit, Kapitel IV., men dog paa enkelte Punkter afviger derfra. Mandt Afviselserne skal navnlig følgende fremhæves:

Adgangen til Genoptagelse er noget indsnævret derved, at der flere Steder er brugt noget stærkere og mere præcise Udtryk end i det tidligere Forslag (jfr. saaledes i § 354, Nr. 1, „maa antages“, i samme Paragrafs Nr. 2 „falske“ og „god Grund til at antage“), hvorhos den Adgang, som der efter det tidligere Forslags § 426 var til Genoptagelse, blot for at opnaa en mildere Straf end den samme Strafferamme, her er afstaaet, idet alt fornødent i saa Henseende kan opnaas gennem Benaadning. Endvidere er det her bestemt, at Begæring om Genoptagelse altid skal fremstilles for Landsretten, medens det tidligere Forslag for visse Tilfælde henviste den til Højesteret. Efter det ny System vil nemlig Højesteret aldrig selv have haft Beføjelse for Tiltaltes Skyld til Bedømmelse, den vil derfor altid være henvist til at indhente den underordnede Retts Erklæring over Genoptagelses-Andragendet. Men det synes da mere praktisk at indbringe Spørgsmaalet direkte for Landsretten, som i alle Tilfælde allerede har dømt i Sagen, og derfor sikkert ikke uden gyldig Grund vil bevilge Andragendet, medens omvendt et ubegrundet Afslag vil kunne indbringes for Højesteret gennem Ræne.

Det er derhos indbrømt Retten noget større Frihed til at tage Bestemmelse om Formerne for den Forhandling, der eventuelt skal føres angaaende Spørgsmaalet om Tilstedeligheden af Genoptagelsen, ligesom der er givet den Adgang til selv at modtage de Forklaringer af Vidner eller Tiltalte, den maatte ønske at indhente. Det tidligere Forslags Bestemmelser om udtrykelig Ophævelse af den ældre Dom ere ubeladte, da saadan Ophævelse stiltiende vil følge af den ny Afgørelse, forsaavidt saadan træffes; derhos vilde den udtrykelige Ophævelse af den ældre Dom i Forbindelse med, at Andragendet om Genoptagelse tages til Følge, nødvendigvis medføre, at en allerede begyndt Fuldbyrkelse af Dømmen maatte afbrydes, selv om Genoptagelsen alene tilsigter at saa Straffen forandret f. Eks. fra Strafarbejde paa Livstid til tidsbestemt Strafarbejde. Endvidere er det fundet mest praktisk, hvor Genoptagelse bevilges, altid at lade den ny Domsforhandling foregaa for den Landsret, som tidligere har dømt i Sagen, og ikke ubetinget for Retten i 1ste Instans, som i det tidligere Forslag bestemt. Dels indikerer selve dette, at Sagen genoptages, en vis Usikkerhed og Tvivlsomhed ved denne, dels maa det i alt Fald anses for mindre naturligt, at en Afgørelse, der en Gang er truffen af en kollegial Ret, skal kunne forandres af en Enkeltdommer, ligesom endelig det tidligere Forslags Regler kunde føre til endog 4 Domsforhandlinger i samme Sag. — Endelig har man ment at kunne undvære den i det tidligere Forslags § 439 hjemlede Adgang til Oprensning for Paatalemyndigheden, eftersom de Frister, hvis Oversiddelse skulde berettigede til saadan Oprensning, i nærværende Udfæst er gjorte mere rigelige og elastiske, end de vare i det tidligere Forslag.

Med Hensyn til Kapitlets enkelte Paragraffer skal følgende bemærkes:

§ 353.

Medens §§ 354 ff. handle om Genoptagelse af Sager, der en Gang ere naaede frem til Afgørelse ved Dom, handler nærværende Paragraf om Genoptagelse af en Sag, hvori Forfølgningen er standset eller frafaldet, inden Dom er afsagt, uden at dette dog er slet under nogen af de Omstændigheder, der er omtalt ovenfor S. 200. Den almindelige Regel i Paragraffens 1ste Punktum gaar ud paa, at Genoptagelsen af en en Gang standset eller frafaldet Forfølgning ikke kan finde Sted paa samme Grundlag, som forelaa, da Forfølgningen første Gang